

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1197/2021
24.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Бате Цветковића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Маријане Траиловић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.170/2019 од 04.02.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.650/20 од 31.08.2021. године, у седници већа одржаној дана 24. новембра 2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Маријане Траиловић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К бр.170/2019 од 04.02.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 бр.650/20 од 31.08.2021. године, у односу на повреде закона из члана 74. Законика о кривичном поступку и из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр.170/2019 од 04.02.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена прозводња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од три године.

Истом пресудом, на основу члана 87. и члана 246. став 7. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета, и то 343,6 грама биљке канабис, 26 семенки биљке канабис, металне маказе на којима је детектовано присуство ТХЦ, дигитална вагица сиве боје на којој је детектовано присуство ТХЦ хероина и један уређај за лепљење кеса.

На основу члана 261. ЗКП, окривљени је обавезан да суду плати на име паушала износ од 20.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, а на основу члана 262. ЗКП обавезан је и да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 188.061,00 динар, у року од шест месеци од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 бр.650/20 од 31.08.2021. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА – адвоката Николе Ђурића, пресуда Вишег суда у Београду К бр.170/2019 од 04.02.2020. године преиначена је тако што је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године.

Истом пресудом, на основу члана 87. КЗ у вези члана 246. став 7. КЗ према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета, ближе наведених у изреци другостепене пресуде, а на основу члана 264. ЗКП окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка у корист буџетских средстава суда, о чијој висини ће првостепени суд одлучити посебним решењем.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Маријана Траиловић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због повреде одредаба члана 74. ЗКП и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду закона из члана 74. ЗКП и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен, односно нема законом прописан садржај.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА указује да је нижестепеним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП. С тим у вези, у захтеву се наводи да је правноснажна пресуда заснована на незаконитом доказу – на записнику о претресању стана и других просторија ПС Лазаревац од 20.09.2016. године, који је извршен без наредбе суда и противно одредбама члана 156. став 2. ЗКП и 157. став 5. ЗКП, те на потврдама на

привремено одузетим предметима од окривљеног, које су сачињене након извршеног претреса.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд оценио је неоснованим, из следећих разлога:

Одредбом члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да јавни тужилац или овлашћена службена лица полиције могу изузетно и без наредбе суда ући у стан или друге просторије и без присуства сведока да предузму претресање стана и других просторија или лица која се ту затекну, уз сагласност држаоца стана и друге просторије.

Из записника о претресању стана и других просторија ПС Лазаревац од 20.09.2016. године утврђено је да је извршено претресање стана окривљеног АА, власника стана, да је претресање извршено на основу члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП, без наредбе суда и без присуства сведока, због тога што постоји сагласност држаоца стана, односно окривљеног АА. Из истог записника произилази и да је окривљени наведени записник о претресању стана и других просторија потписао без примедбе.

Имајући у виду наведено, односно да је постојала сагласност држаоца стана, окривљеног АА, те да је претресање стана и других просторија извршено у свему у складу са одредбом члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд је изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног оценио као неосноване, налазећи да напред наведени доказ представља доказ на којем се судска одлука може заснивати.

При томе, чињеница на којој се инсистира у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – да у конкретном случају није постојао оправдан разлог да полицијски службеници не затраже наредбу за претрес од надлежног суда, није од утицаја, обзиром да је претрес стана и других просторија окривљеног извршен у свему у складу са одредбама члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП. Ни чињеница да окривљени није упозорен да може да ускрати улазак у стан, није од утицаја, обзиром да се у конкретном случају не ради о претресању стана и других просторија на основу наредбе суда, сходно одредби члана 156. ЗКП, већ о претресању које је извршено на основу члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП.

Ни наводи изложени у захтеву за заштиту законитости да је ток претреса сходно одредби члана 157. став 5. ЗКП морао бити сниман и фотографисан, обзиром да претресу стана нису присуствовали сведоци, није од утицаја на другачију одлуку, имајући у виду да се у конкретном случају не ради о поступку претресања из члана 157. став 5. ЗКП (која се односи на претресање на основу наредбе суда), већ је претрес, као што је већ речено, извршен на основу члана 158. став 1. тачка 1) ЗКП, уз сагласност држаоца стана.

Имајући у виду да је претресање стана и других просторија окривљеног АА извршено у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, да је окривљени

записник о претресању стана и других просторија протписао без примедби, те да је без примедби потписао и потврду о привремено одузетим предметима који су критичном приликом пронађени у стану, то су неосновани наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног – да су нижестепене пресуде засноване на незаконитим доказима, те да су донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Неосновани су и наводи захтева да је нижестепеним пресудама учињена повреда закона из члана 74. ЗКП.

С тим у вези, у захтеву се истиче да је окривљени суштински саслушаван од стране полицијских службеника у свом стану без упозорења о правима из члана 68. став 1. ЗКП и без присуства браниоца, те да окривљеном бранилац није одређен ни при формалном саслушању у ПС Лазаревац дана 20.09.2016. године, закључујући да је окривљени у смислу одредбе члана 291. ЗКП без одлагања морао бити спроведен надлежном јавном тужиоцу и да његово саслушање није ни могло бити по поверено полицији, а на који начин је учињена повреда одредаба члана 74. ЗКП.

По оцени овога суда, и напред изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани.

Наиме, и поред тога што окривљени АА није имао браниоца приликом саслушања у полицији дана 20.09.2016. године, из списка предмета утврђује се да му је постављен бранилац по службеној дужности – адвокат Никола Ђурић решењем Вишег јавног тужиоца у Београду Кт 351/16 од 07.12.2016. године пре саслушања у Вишем јавном тужилаштву на основу члана 74. став 1. тачка 3) ЗКП, којом приликом је окривљени поучен и упозорен о својим правима у смислу одредбе члана 68. став 1. ЗКП. Из записника о саслушању окривљеног у својству осумњиченог, утврђује се и да је окривљени изјавио да жели да изнесе своју одбрану, у присуству браниоца по службеној дужности – адвоката Николе Ђурића, те да је након поверљивог разговора са браниоцем изјавио да ће се бранити ћутањем.

Имајући у виду наведено, те чињеницу да побијане пресуде нису засноване на одбрани окривљеног из полиције, већ на његовој одбрани изнетој на главном претресу, то су оцењени неоснованим наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да је нижестепеним пресудама учињена повреда одредаба члана 74. ЗКП на штету окривљеног.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, односно због тога што нема законом прописан садржај.

Наиме, осталим наводима захтева указује се на повреду одредаба члана 16. и члана 84. ЗКП и оспоравају изведени докази и чињенична утврђења суда, истицањем да сведок

ББ, полицијски службеник, није био на лицу места када је полиција ушла у стан окривљеног, већ је дошао касније, које повреде не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима преко бранилаца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, те је захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног указује да је у конкретном случају учињена повреда одредаба члана 67. став 1. Устава, међутим како уз захтев за заштиту законитости бранилац није приложио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, а што је обавеза подносиоца захтева у смислу одредбе члана 484. ЗКП, то је Врховни касациони суд нашао да захтев за заштиту законитости у овом делу нема законом прописан садржај, те је захтев и у овом делу одбацио.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 2. тачка 2) и 3) ЗКП у делу у којем је захтев одбачен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Меденица, с.р.**

**Председника већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић